Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 29. aprila 2015*

„Predhodno odločanje — Okolje — Direktiva 2003/87/ES — Sistem za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Uniji — Določitev obsega obveznosti predaje pravic — Sankcije — Člen 16(1) in (3)“

V zadevi C-148/14,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Bundesverwaltungsgericht (Nemčija) z odločbo z dne 20. februarja 2014, ki je prispela na Sodišče 31. marca 2014, v postopku

Bundesrepublik Deutschland

proti

Nordzucker AG,

ob udeležbi

Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi R. Silva de Lapuerta, predsednica senata, J.-C. Bonichot (poročevalec), A. Arabadžiev, J. L. da Cruz Vilaça in C. Lycourgos, sodniki,

generalni pravobranilec: N. Wahl,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za Zvezno republiko Nemčijo G. Buchholz, odvetnik,

— za Nordzucker AG I. Zenke in M.-Y. Vollmer, odvetnika,

— za nemško vlado T. Henze in K. Petersen, agenta,

— za češko vlado M. Smolek in S. Šindelková, agenta,

* Jezik postopka: nemščina.

— za nizozemsko vlado M. de Ree in M. Bulterman, agentki,

— za vlado Združenega kraljestva J. Beeko, agentka, skupaj z R. Palmerjem, barrister,

— za Evropsko komisijo E. White in C. Hermes, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 5. februarja 2015

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 16(3) in (4) Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra 2003 o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti in o spremembi Direktive Sveta 96/61/ES (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 7, str. 631), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2004/101/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. oktobra 2004 (UL L 338, str. 18; v nadaljevanju: Direktiva 2003/87).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Bundesrepublik Deutschland, ki jo zastopa Deutsche Emissionshandelsstelle im Umweltbundesamt (nemška služba za trgovanje z emisijami pri zveznem uradu za okolje, v nadaljevanju: Emissionshandelsstelle), in družbo Nordzucker AG (v nadaljevanju: Nordzucker) zaradi odločbe, s katero je bila zadnji naložena kazen v višini 106.920 EUR, ker je kršila obveznost predaje zadostnega števila pravic do emisije toplogrednih plinov za pokritje emisij iz predhodnega leta.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Člen 6(2) Direktive 2003/87 določa:

„Dovoljenja za emisije toplogrednih plinov vsebujejo naslednje:

[…]

(e) obveznost, da upravljavec naprave v štirih mesecih po koncu koledarskega leta preda količino pravic, ki ustreza skupnim emisijam naprave v koledarskem letu, preverjene v skladu s členom 15.“

4 Člen 12 navedene direktive, naslovljen „Prenos, predaja in ukinitev pravic“, v odstavku 3 določa:

„Države članice zagotovijo, da vsako leto najpozneje do 30. aprila upravljavec vsake naprave preda število pravic, ki je enako skupnim emisijam iz te naprave v predhodnem koledarskem letu, preverjenim v skladu s členom 15, in da se te pravice nato ukinejo.“

5 Člen 14 iste direktive določa:

„1. Komisija do 30. septembra 2003 po postopku iz člena 23(2) sprejme smernice za spremljanje in poročanje o emisijah toplogrednih plinov, posebej določenih za dejavnosti iz Priloge I, ki jih povzročajo te dejavnosti […]. Smernice temeljijo na načelih za spremljanje in poročanje iz Priloge IV.

2. Države članice zagotovijo, da se emisije spremljajo v skladu s smernicami.

3. Države članice zagotovijo, da vsak upravljavec naprave v skladu s smernicami poroča pristojnemu organu o emisijah iz te naprave v vsakem koledarskem letu po koncu tega leta.“

6 Člen 15 Direktive 2003/87 določa:

„Države članice zagotovijo, da se poročila, ki jih upravljavci predložijo na podlagi člena 14(3), preverijo v skladu z merili iz Priloge V in da je pristojni organ o tem obveščen.

Države članice zagotovijo, da upravljavec, katerega poročilo ni bilo potrjeno kot zadovoljivo v skladu z merili iz Priloge V do 31. marca vsako leto za emisije v predhodnem letu, ne more več prenesti pravic, dokler njegovo poročilo ni potrjeno kot zadovoljivo.“

7 Člen 16 navedene direktive, naslovljen „Sankcije“, določa:

„1. Države članice določijo pravila za sankcije za kršitve nacionalnih določb, sprejetih na podlagi te direktive, in z ustreznimi ukrepi zagotovijo, da se ta pravila izvajajo. Predvidene sankcije morajo biti učinkovite, sorazmerne in odvračilne. […]

2. Države članice zagotovijo objavo imen upravljavcev, ki kršijo zahteve za predajo zadostnega števila pravic v skladu s členom 12(3).

3. Države članice zagotovijo, da je vsak upravljavec, ki do 30. aprila vsakega leta ne preda dovolj pravic, ki pokrivajo njegove emisije v predhodnem letu, dolžan plačati kazen za presežne emisije. Kazen za presežne emisije je 100 EUR za vsako tono ekvivalenta ogljikovega dioksida, izpuščeno iz naprave, za katero upravljavec ni predal pravic. Plačilo kazni za presežne emisije upravljavca ne odveže obveznosti, da preda količino pravic, ki je enaka tem presežnim emisijam, ko preda pravice za naslednje koledarsko leto.

4. V triletnem obdobju od 1. januarja 2005 države članice uporabljajo nižjo kazen za presežne emisije, ki znaša 40 EUR […]“

8 Člen 23(2) Direktive 2003/87/ES določa:

„Pri sklicevanju na ta odstavek se uporabita člena 5 in 7 Sklepa 1999/468/ES, ob upoštevanju določb člena 8 Sklepa.

[…]“

9 Točka 7.4, peti in šesti odstavek, Odločbe Komisije z dne 29. januarja 2004 o določitvi smernic za spremljanje in poročanje o emisijah toplogrednih plinov v skladu z Direktivo 2003/87 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 15, zvezek 8, str. 100, v nadaljevanju: smernice) določa:

„Na koncu postopka preverjanja preveritelj presodi, ali poročilo o emisijah vsebuje kakšno bistveno napačno navedbo. Če preveritelj ugotovi, da poročilo o emisijah ne vsebuje nobene bistveno napačne navedbe, lahko upravljavec predloži poročilo pristojnemu organu v skladu s členom 14(3) Direktive [2003/87]. Če preveritelj ugotovi, da vsebuje poročilo o emisijah bistveno napačno navedbo, upravljavčevo poročilo ni potrjeno kot zadovoljivo. V skladu s členom 15 Direktive [2003/87] države članice zagotovijo, da upravljavec, katerega poročilo ni potrjeno kot zadovoljivo do 31. marca vsako leto za emisije v predhodnem letu, ne more več prenesti pravic, dokler ni njegovo poročilo potrjeno kot zadovoljivo. Države članice določijo kazni, ki se uporabljajo v skladu s členom 16 Direktive [2003/87].

Pristojni organ uporabi skupno vrednost emisij za napravo iz poročila o emisijah, ki je potrjeno kot zadovoljivo, za preverjanje, ali je upravljavec predal zadostno število pravic v zvezi s to isto napravo.“

Nemško pravo

10 V Nemčiji je bila Direktiva 2003/87 prenesena z zakonom o trgovanju s pravicami do emisije toplogrednih plinov z dne 8. julija 2004 (Gesetz über den Handel mit Berechtigungen zur Emission von Treibhausgasen) (BGBl. I, str. 1578, v nadaljevanju: TEHG).

11 Člen 5(1) in (3) TEHG določa:

„(1) Odgovorni upravljavec mora od 1. januarja 2005 določiti emisije, povezane z njegovo dejavnostjo v koledarskem letu, […] in pristojnemu organu […] do 1. marca naslednjega leta predložiti poročilo o teh emisijah.

[…]

(3) Poročilo iz odstavka 1 mora pred njegovo oddajo v skladu z določbami iz priloge 3 k temu zakonu preveriti izvedenec, ki ga določi pristojni organ. […]“

12 Člen 6(1) TEHG določa:

„Odgovorni upravljavec do 30. aprila vsakega leta, prvič leta 2006, pristojnemu organu preda število pravic, ki ustreza emisijam, povzročenim z njegovo dejavnostjo v prejšnjem koledarskem letu.“

13 Člen 18 TEHG, naslovljen „Uveljavljanje obveznosti predaje“, v odstavkih 1 in 3 določa:

(1) Če odgovorni upravljavec ne izpolni obveznosti iz člena 6(1), določi pristojni organ za vsako izpuščeno tono ekvivalenta ogljikovega dioksida, za katero odgovorni upravljavec ni predal pravic, plačilo kazni v višini 100 EUR, v prvem obdobju dodelitve pa v višini 40 EUR. Plačilo kazni se lahko ne določi, če odgovorni upravljavec svoje obveznosti iz člena 6(1) ni mogel izpolniti zaradi višje sile.

[…]

(3) Za odgovornega upravljavca se ohrani obveznost, da do 30. aprila naslednjega leta preda manjkajoče pravice […]“

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

14 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da je družba Nordzucker do marca 2008 upravljala rafinerijo sladkorja. V tem obratu je bil parni generator, ki se je delno uporabljal za termično sušenje pesnih rezancev. Suhi in stisnjeni pesni rezanci so se uporabljali kot krma za živino.

15 Glede na dopis z dne 17. junija 2004, ki ga je Bundesministerium für Umwelt (zvezno ministrstvo za okolje) naslovilo na Verein der Zuckerindustrie (združenje industrije sladkorja), za sušilne naprave, ki so nujne za delovanje naprav v industriji sladkorja, sistem trgovanja z emisijami toplogrednih plinov ne velja. V nasprotju s tem pa za kotlovnico za proizvodnjo pare in električne energije, ki se uporablja kot pomožna naprava v povezavi z napravo za proizvodnjo ali rafiniranje sladkorja, ta sistem načeloma velja.

16 Leta 2006 je družba Nordzucker za leto 2005 sestavila svoje poročilo o emisijah toplogrednih plinov in za generator pare navedla 40.288 ton ogljikovega dioksida, kar pa ni vključevalo emisij, ki so bile pripisane sušenju pesnih rezancev in so znašale 2673 ton ogljikovega dioksida. Družba Nordzucker je po preverjanju poročila v roku, ki je določen v TEHG, predala število pravic, ki ustreza skupni količini emisij iz poročila. Emissionshandelsstelle je po poteku tega roka ugotovila, da obstajajo v poročilu družbe Nordzucker nepravilnosti pri pripisu različnih pretokov goriva. Družba Nordzucker je zato poročilo popravila in vanj vključila emisije, pripisane sušenju pesnih rezancev, ter 24. aprila 2007 predala 2673 dodatnih pravic do emisije toplogrednih plinov.

17 Emissionshandelsstelle je z odločbo z dne 7. decembra 2007 na podlagi člena 18 TEHG družbi Nordzucker naložila kazen v višini 106.920 EUR zaradi kršitve obveznosti zadostne predaje števila pravic do emisije toplogrednih plinov za pokritje emisij iz predhodnega leta.

18 Verwaltungsgericht Berlin (upravno sodišče v Berlinu) je po tožbi, ki jo je vložila družba Nordzucker, odločbo o naložitvi kazni odpravilo. Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg (višje upravno sodišče Berlin Brandebourg) je pritožbo, ki jo je vložila Emissionhandelsstelle, zavrnilo. Iz sodbe tega sodišča je razvidno, da naj družba Nordzucker ne bi kršila svoje obveznosti predaje pravic, saj naj bi bil s številom pravic, navedenim v preverjenem poročilu, določen točen obseg te obveznosti. Ker Emissionshandelsstelle meni, da s preverjenim poročilom upravljavca obveznosti predaje ni mogoče omejiti, je pri Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče) vložila revizijo in predlagala razveljavitev te sodbe.

19 Iz pojasnil Bundesverwaltungsgericht je razvidno, da je mogoče v sporu, o katerem odloča, na podlagi določb TEHG odločiti v korist ene ali druge stranke. Vendar to sodišče navaja, da bi moralo biti dejstvo, da je upravljavcu, ki preda število pravic, ki ustreza emisijam iz preverjenega poročila, naložena kazen, kakršna je določena v členu 16(3) Direktive 2003/87, v nasprotju z načelom sorazmernosti, ki ga zagotavlja nemško pravo in pravo Unije. Medtem ko naj bi bilo rok za predajo enostavno upoštevati, naj bi se bilo znatno težje izogniti napakam v poročilih, ki so bila preverjena.

20 Poleg tega predložitveno sodišče meni, da je iz odstavka 2 v povezavi z odstavkom 3 navedenega člena 16 razvidno, da se obveznost predaje nanaša na število pravic, ki ustrezajo skupnim emisijam naprave, kakor jih je v skladu s členom 15 Direktive 2003/87 preveril neodvisni preveritelj. Upravljavec naprave, ki proizvaja emisije toplogrednih plinov, bi tako moral predati število pravic, ki je navedeno v poročilu pristojnim organom, če je preveritelj to poročilo potrdil kot zadovoljivo.

21 Ta razlaga naj bi bila v skladu s smernicami, ker je iz točke 7.4 teh razvidno, da „[p]ristojni organ uporabi skupno vrednost emisij za napravo iz poročila o emisijah, ki je potrjeno kot zadovoljivo, za preverjanje, ali je upravljavec predal zadostno število pravic v zvezi s to isto napravo“.

22 V teh okoliščinah je Bundesverwaltungsgericht prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je treba člen 16(3) in (4) Direktive 2003/87 razlagati tako, da mora biti kazen za presežne emisije naložena tudi v primeru, da upravljavec do 30. aprila nekega leta preda število pravic, ki ustreza skupnim emisijam, navedenim v preteklem letu v poročilu o emisijah naprave, ki ga je preveritelj ocenil kot zadovoljivo, vendar pristojni organ po 30. aprilu ugotovi, da je bila skupna količina emisij v preverjenem poročilu o emisijah nepravilno prenizko določena, in se poročilo popravi, upravljavec pa nadaljnje pravice preda v novem roku?“

Predlog za ponovno odprtje ustnega dela postopka

23 Nemška vlada je po razglasitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca z vlogo, ki jo je v sodnem tajništvu Sodišča vložila 20. februarja 2015, predlagala ponovno odprtje ustnega postopka. Nemška vlada v utemeljitev tega predloga v bistvu navaja, da je bilo v sklepnih predlogih generalnega pravobranilca dejansko stanje napačno ugotovljeno.

24 Treba je navesti, da lahko Sodišče v skladu s členom 83 svojega Poslovnika po opredelitvi generalnega pravobranilca kadar koli odredi ponovno odprtje ustnega dela postopka, zlasti če meni, da zadeva ni dovolj razjasnjena, ali če je v zadevi treba odločiti na podlagi trditve, o kateri stranke ali zainteresirani subjekti iz člena 23 Statuta Sodišča Evropske unije niso razpravljali (sodba Commerz Nederland, C-242/13, EU:C:2014:2224, točka 26).

25 V obravnavani zadevi ni tako. Tako kot drugi udeleženci v postopku je namreč nemška vlada v svojih stališčih, predloženih v pisnem delu postopka, predstavila svojo presojo dejanskega stanja spora. Sodišče po opredelitvi generalnega pravobranilca tako meni, da ima na voljo vse potrebne podatke za odločanje.

26 Glede na zgoraj navedeno Sodišče meni, da ponovnega odprtja ustnega postopka ni treba odrediti.

Vprašanje za predhodno odločanje

27 Predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 16(3) Direktive 2003/87 razlagati tako, da se uporablja za upravljavca, ki preda število pravic do emisije toplogrednih plinov, ki ustreza emisijam iz preteklega leta, kot je o njih poročal in so bile preverjene v skladu s členom 15 te direktive, če se po dodatnem preverjanju, ki ga pristojni nacionalni organ opravi po poteku roka za predajo, izkaže, da so bile emisije, navedene v poročilu, prenizke in je bilo zato predano nezadostno število pravic.

28 Splošna sistematika Direktive 2003/87 temelji na strogem vodenju izdaje, posesti, prenosa in ukinitve pravic do emisije toplogrednih plinov, katerih okvir je določen v členu 19 te direktive, in Komisiji nalaga, naj z uredbo uredi vzpostavitev standardiziranega registra. To natančno vodenje je lastno cilju te direktive, in sicer vzpostavitvi sistema Skupnosti za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov, da bi se zmanjšale emisije teh plinov v ozračju na raven, s katero bo preprečeno nevarno antropogeno poseganje v podnebni sistem, s končnim ciljem varstva okolja. Poleg tega je zakonodajalec Unije s tem, da je sam vnaprej določil kazen, želel zavarovati sistem za trgovanje s pravicami pred izkrivljanji konkurence, ki izvirajo iz manipulacij trga (sodba Billerud Karlsborg in Billerud Skärblacka, C-203/12, EU:C:2013:664, točka 27).

29 Kot je v točki 29 sklepnih predlogov navedel generalni pravobranilec, je eden od stebrov, na katerih je zgrajen sistem, vzpostavljen z Direktivo 2003/87, obveznost upravljavcev, da pred 30. aprilom tekočega leta zaradi ukinitve predajo število pravic do emisije toplogrednih plinov, ki je enako njihovim skupnim emisijam v predhodnem koledarskem letu.

30 Ta obveznost se izvaja posebej strogo. Navedena obveznost, ki je na podlagi člena 6(2)(e) Direktive 2003/87 nujno navedena v dovoljenju za emisije toplogrednih plinov in je nedvoumno formulirana v členu 12(3) te direktive, je edina, za katero Direktiva 2003/87 na podlagi člena 16(3) določa natančno določeno kazen, medtem ko je kazen za vsako drugo ravnanje, ki ni v skladu z njenimi določbami, na podlagi člena 16(1) te direktive prepuščena odločitvi držav članic (glej v tem smislu sodbo Billerud Karlsborg in Billerud Skärblacka, C-203/12, EU:C:2013:664, točka 25).

31 Kot je razvidno iz člena 14(3) Direktive 2003/87, ta obveznost predaje temelji na poročilih, ki jih upravljavec naprave sestavi po pravilih, navedenih v smernicah. Ta poročila so v skladu z zahtevo po strogem vodenju izdaje pravic in na podlagi člena 6(2)(e) ter 12(3) te direktive najprej predmet postopka preverjanja, določenega zlasti v členu 15 navedene direktive, ter nato predložena pristojnim nacionalnim organom.

32 Iz te zadnje določbe v povezavi s Prilogo V k Direktivi 2003/87 izhaja, da je preverjanje poročil o emisijah obvezen pogoj za predajo pravic. Upravljavec, čigar poročilo ni bilo preverjeno in potrjeno kot zadovoljivo, namreč ne more prenesti pravic, dokler eno njegovo poročilo ni potrjeno kot zadovoljivo.

33 To preverjanje, ki je namenjeno potrditvi poročila o emisijah, v skladu s točko 12 navedene priloge V izvaja preveritelj, ki „je neodvisen od upravljavca, svoje dejavnosti [pa] izvaja profesionalno in objektivno“. V skladu s točko 7.4, peti odstavek, smernic, če na koncu postopka preverjanja „preveritelj ugotovi, da vsebuje poročilo o emisijah bistveno napačno navedbo, upravljavčevo poročilo ni potrjeno kot zadovoljivo“. Le če to poročilo „ne vsebuje nobene bistveno napačne navedbe, lahko upravljavec predloži poročilo pristojnemu organu v skladu s členom 14(3) Direktive [2003/87]“.

34 Ugotoviti je treba, da Direktiva 2003/87 ne določa nobenih drugih mehanizmov nadzora in da za predajo pravic poleg ugotovitve, da je poročilo o emisijah zadovoljivo, ne določa nobenega drugega pogoja. Poleg tega je v smernicah v točki 7.4, šesti odstavek, potrjeno, „[da] [p]ristojni organ uporabi skupno vrednost emisij za napravo iz poročila o emisijah […] za preverjanje, ali je upravljavec predal zadostno število pravic […]“.

35 Iz tega sledi, da je treba pavšalno kazen iz člena 16(3) Direktive 2003/87 naložiti upravljavcem, ki te obveznosti ne izpolnijo bodisi tako, da ne predajo nikakršnih pravic, bodisi tako, da je število predanih pravic nižje od emisij, navedenih v poročilu o emisijah.

36 Predložitveno sodišče pa želi s svojim vprašanjem izvedeti, ali ta določba zahteva, da se pavšalna kazen tudi naloži upravljavcu, če nacionalni organ po svojih preverjanjih in po poteku roka za predajo sam ugotovi nepravilnost.

37 Iz celote določb Direktive 2003/87 je razvidno, da ta ne ovira tega, da pristojni nacionalni organi držav članic opravijo dodaten nadzor ali preverjanja, kot jih je opravila Emissionshandelsstelle, potem ko je družba Nordzucker predala pravice. Če taka preverjanja omogočijo odkritje nepravilnosti ali poskuse goljufij, ta prispevajo k pravilnemu delovanju sistema za trgovanje s pravicami. Vendar če organ države članice v tem okviru ugotovi, da je bila količina emisij iz predhodnega leta, kakor je navedena v preverjenem poročilu upravljavca, določena prenizko in da je bilo zato predano nezadostno število pravic, to ne more povzročiti uporabe sankcije iz člena 16(3) Direktive 2003/87.

38 Kot je navedel generalni pravobranilec v točki 34 sklepnih predlogov, navedene direktive namreč ni mogoče razlagati tako, da zahteva samodejno naložitev kazni za neizpolnitev obveznosti, ki je jasno ne navede. Kot zlasti izhaja iz točke 34 te sodbe, so v členih 6(2)(e) in 12(3) Direktive 2003/87 in točki 7.4, šesti odstavek, smernic jasno in nedvoumno opredeljene konkretne zahteve, ki izhajajo iz obveznosti predaje. Zato je treba ugotoviti, da je treba člen 16(3) te direktive uporabiti le za kršitve te obveznosti.

39 To ugotovitev potrjuje sistematika člena 16 Direktive 2003/87, ki vključuje – kot je bilo navedeno v točki 30 te sodbe – dve različni ureditvi glede sankcij, in sicer je ena določena v členu 16(3), druga pa v členu 16(1) te direktive. Na podlagi druge določbe morajo države članice določiti „učinkovite, sorazmerne in odvračilne“ sankcije, ki se uporabijo „za kršitve nacionalnih določb, sprejetih na podlagi te direktive,“ in z ustreznimi ukrepi zagotoviti, da se ta pravila izvajajo. Z drugimi besedami, države članice določijo sankcije, ki jih je mogoče naložiti upravljavcu, ki kljub izpolnjevanju obveznosti predaje v smislu Direktive 2003/87 sicer ne upošteva drugih zahtev, povezanih z delovanjem sistema trgovanja

s pravicami do emisije toplogrednih plinov. To je zlasti, če je poročilo o emisijah sestavljeno ob neupoštevanju tehničnih pravil, določenih v Direktivi 2003/87 ter podrobneje določenih v smernicah, ali če tako poročilo ne vsebuje vseh emisij, za katere ta sistem velja.

40 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da posledica neuporabe sankcije iz člena 16(3) Direktive 2003/87 – v nasprotju s trditvami nemške vlade – ni ta, da bi se lahko upravljavec, ki sestavi nepravilno poročilo o emisijah, izognil kakršni koli sankciji, če preveritelj ne bi odkril storjenih nepravilnosti.

41 Razlaga področja uporabe člena 16(3) Direktive 2003/87, kot je razvidna iz točke 38 te sodbe, velja tudi z vidika načela sorazmernosti.

42 Glede na ugotovitve, ki izhajajo zlasti iz točk od 29 do 34 te sodbe, je treba namreč opozoriti, da lahko upravljavec, kot je družba Nordzucker v postopku v glavni stvari, ki pristojnim organom predloži poročilo o emisijah, ki ga je preveril neodvisni izvedenec in ga potrdil kot zadovoljivega, v skladu s členoma 6(2)(e) in 12(3) Direktive 2003/87 preda število pravic, ki ustreza emisijam njegove naprave v preteklem koledarskem letu, kot so bile preverjene. Ta direktiva tako upravljavcu za izpolnitev obveznosti predaje v smislu teh določb omogoča, da se opre na dejstvo, da je njegovo poročilo potrdil neodvisni preveritelj.

43 Upravljavec sicer ne more izključiti, da po predaji pravic do emisije toplogrednih plinov pristojni organi države članice pri svojem dodatnem nadzoru ugotovijo, da poročilo o emisijah vsebuje nepravilnost, ki vpliva na število pravic, ki jih je treba predati. Vendar bi bila samodejna uporaba pavšalne kazni iz člena 16(3) Direktive 2003/87 nesorazmerna, ker upravljavec, če je v dobri veri, ne more z zadostno gotovostjo predvideti rezultata takega dodatnega nadzora.

44 Sankcije, ki jih morajo države članice določiti na podlagi člena 16(1) Direktive 2003/87, pa so v takem primeru prilagojen instrument, saj morajo biti te sankcije v skladu z besedilom te določbe sorazmerne s storjeno kršitvijo. To zlasti pomeni, da morajo pristojni nacionalni organi upoštevati vse posebne dejanske oziroma pravne okoliščine vsakega posameznega primera, da bi ugotovili, ali je treba upravljavcu naložiti sankcijo, in če da, katero. V tej presoji je zlasti treba upoštevati ravnanje upravljavca ter njegovo dobro vero ali goljufivi namen.

45 Glede na vse ugotovitve zgoraj je treba na postavljeno vprašanje odgovoriti, da je treba člen 16(3) Direktive 2003/87 razlagati tako, da se ne uporablja za upravljavca, ki preda število pravic do emisije toplogrednih plinov, ki ustreza emisijam iz preteklega leta, kot je o njih poročal in so bile preverjene v skladu s členom 15 te direktive, če se po dodatnem preverjanju, ki ga pristojni nacionalni organ opravi po poteku roka za predajo, izkaže, da so bile emisije, navedene v poročilu, prenizke, tako da je bilo predano nezadostno število pravic. Države članice so pristojne, da v skladu s členom 16(1) Direktive 2003/87 določijo sankcije, ki jih je mogoče v takem položaju naložiti.

Stroški

46 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

Člen 16(3) Direktive 2003/87/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. oktobra 2003 o vzpostavitvi sistema za trgovanje s pravicami do emisije toplogrednih plinov v Skupnosti in o spremembi Direktive Sveta 96/61/ES, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2004/101/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. oktobra 2004, je treba razlagati tako, da se ne

uporablja za upravljavca, ki preda število pravic do emisije toplogrednih plinov, ki ustreza emisijam iz preteklega leta, kot je o njih poročal in so bile preverjene v skladu s členom 15 te direktive, če se po dodatnem preverjanju, ki ga pristojni nacionalni organ opravi po poteku roka za predajo, izkaže, da je bilo poročano o prenizkih emisijah, tako da je bilo predano nezadostno število pravic.

Države članice so pristojne, da v skladu s členom 16(1) Direktive 2003/87, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2004/101, določijo sankcije, ki jih je mogoče v takem položaju naložiti.

Podpisi